

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ

ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

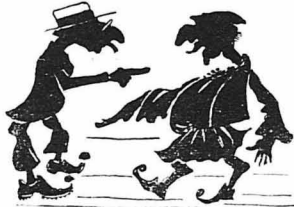
Ο ΛΑΓΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΟΥ

- Μπαστούνι !
- Ατού !
- Καρό !
- Μπαστούνι !
- Ντάπ !
- Ντούλ !

Από χωριό ποτέ τροχόντοναρ ο πάροδος και ο δάσκαλος του χωριού περί του «ποιός είνε ο ποδιός της προφροείας κνηρός».

- Φροτώματα τὰ φρόνοι!
- Τὰ ξιλάτονα !

Ο ανταγωνισμός αυτός τους έφερε σ' ένα ομηείο, που νά μη χωρεύη ό ένας άπ' αυτούς τόν άλλον. Ξηδι ο Νταραβήρας, φροτιά ο Σαΐλός. Γκονιάζανε «σέ έπνο και οέ ξόπνο».

- Πασιφάνές !
- Αύταλόδαυτον !

μωφόνει, πόσα έξέχοντα τετοάτομα δύ πτωτά, έτάφρασαν και μέσα!

Γιοστή έκεινή τή ήμερα. Με άσπαρε και χονιάτες φροστατέλλες, σ' χωριό, έβήσαν στή χωριό, κριάτονας βασιλικούς και δημοσιώτα.

Στό καφεείο, τό μόνο και μοναδικό, τού Μπαζονόσου, πού σί προσοτι έόηρασαν τού τόπου, ο Νταραβήρας με τόν δάσκαλο, αντίμισαν.

Άν χωρευόντοναρ άλλα και δέν ξεχωρίζαν. Ήθελεν ο ένας νά είνε με τόν άλλον μωζι, νά τού ίση τά κροσθόμωμά του και νά τόν σάξω με τίς έπιτηές του.

- Παίζουμι ίένα πικιάκι ;
- Προθύμουσ...
- Ίφτά λαγός ίφάρονα !
- Ούχτώ ίγώ !
- Ίνιά ή άφρατιά μ' !
- Λέξα τ' λόγον μ' !
- Ατού !
- Μπαστούνι !
- Είμι κνηρός, ούχι ψέμματα !
- Σε έπεροζον !
- Ή φρονοιτιά άσχοιε νά πούη διαστάσεις σοβαρές. Ή Σροτήρης και ο Κοιστάσος, έπετέβησαν.

- Τι τρώσιτε σάν τά ζαράσια. Ίδού τού ούιδου, ίδου κι τού πύδιμα! Τραβάτι αύθον κι' σ' άνω, κι' άποους βαροίσι το' πρισόσιτους !

- Ή πιτώ ή δέν πιτώ, πρσάθεσ κι' ο Κοιστάσος, θυμηθείς τό άραίο Σλαυταϊτικό ορητό.

- Ίναν θα βαροέον άλλα ίκοντι !
- Ούχι νά μη βαροέας τόν Παπα !...

Τήν άλλη ήμερα ο Νταραβήρας, άρεμίμκος ορκώθηκε. Μπωροδτι, φροικιλια, παροία, τσάντες, άτι θές.

- Νά πής τού δασγάλ' ούτι τόν ίεζον τραπέζι τό γίωμα. Θά βαροέον τόν λαγόν τόν καλιάνου οήμου για νά τόν χοριάσει!

Είπε φρογοντας στή γυνάικα του. Ξεκίνησε. Καρηνή άκόμα, γλίκα και ξόπνημα της ζωής οέ ζωα και φροτιά. Πονλιά φρογοίζαν μέσα στά δένδρα, και δροσιές κρομόντοναρ τρομουλασιές από τά φύλλα τόν κλαϊών. Ο Νταραβήρας έφροσε όλα τά καπατόλια, έφροσε όλα τά λαγοπατήματα, στανιάτησε οέ όλα τά καοτίρια, άλλα λαγό δέν εφροσε.

- Πάσι μη τρωόλιασι ού δάοκαλιούσ !

Κι' άπλησιωμένσ πήρε νά πη νερό στή Άραπόβροσι με τόν παγόν τόν ίοκα...

Έκει ο Χαζο - Νικολός, ο Ντάβαρος, έμκε «χαζοπομέτης» τού χωριού, με λερομείνη φροστατέλλια και με οκοφρια πού γνάλιζε, σάν γάλωνη από τήν λήδα, έκαθότανε.

- Πός ιδώ, ούε' Ντάβαρε;

- Ίνα λαγό πάον νά πουλήσου!

- Λαγούό είπες ! Πού τόν βάριος μουφεί ;

- Ίδού πά και' στή «Ριπυτίνα».

- Κι' τόν πουλίς, κι' πόου ;

Η κατσορόλες της κυρά Μαργετινας διαρκώς άνεβραζαν

Λαγούς με πετραχειλία

Είς τόν άνομοτάωχη κ. Σαραβαλιάν

- Καρμιά πενηταριά δραχμές.
- Πάοτις και νά τόν πάσ στήν Παροδία, νά τόν φράση στόιν ταβά. «Μπιζή - μζέ», γιατί' έχον ίκόνου τόν κροσθόνη τόν φροκουκνηρό, τραπέζι σήμου... Νά φρά λαγό ού μαφούς σπό' μάς κάνει τόν κνηρο !...

Στό δρόμο, νά και τόν στανιάτ ήν Ντάβαρο και ο Σαΐλός ο δάσκαλος, Θροί μέσα στά ντουφκια του, σκυλι μονάχο, γιατί από λαγό, δέν βροέκε ούτε άργάοι.

- Πονοιάι δέν άφρα, ούτε πατολιά ! Καθήσαν σήμερα, οί άναθεματισμένοι ! Πού πάς ούε Νικολό ; Και'—μέρα !

Ο Χαζο—Νικολός τή έφρασε. Τι νά πη ; Έξωσε τό κεφάλι του.

- Νά πουλήσου, ένα λαγό τιτώ-παζου !

- Πόσον ούε Νικολό ; Πού τόν βάριος ;

- Ίδού παρακάτ' οί καιτι βάλτους μέσα !

- Κι' πόου τόν πουλίς, ούε Νικολό ;

Πόου τόν πουλίαι ; Μα αυτός τόν είχε πουλήσει στο Νταραβήρα. Νά τό πη, ή νά τόν ξαναπουλήση ; Σάν κροσθόπνηρος όμοσ πού ήταν, τ' άποφράσισε. Έξωσε πάλι τό κεφάλι του και είπε :

- Πενήτα δραχμοδίες, μοναχά, νίε δάοκαίε !

- Πάοτις και τρώε στή διακόλια κρηρονον ! Σιφάδον νά τόν φριάση. Θά φρά ού πάροδους σπόι σπόι μας ! Νά άοτηθή λαγό, ού μαφούς μιά φροά !...

Ο Χαζο—Νικολός, νά νά έφρα τ' άνακατέμη άσχημα και με τούς δύο, μάλις έπήγε στή χωριό, δέν πήγε ούτε σπόι παροδου, ούτε σπόι δασγάλου. Πήγε στήν Κλοιστοσθήν τόν μικρομοπακάλη, πουλήσε τόν λαγό, για τρώτη φροά και έφρασε από τό μονοπατι, για νά μη τόν στανιάτοισνε οί κνηροί.

Αυτό πάλι, άνταμωθήκανε στή βροιά κ' έκει τά λέγανε :

- Σκότωσα έναν λαγό, σήμερος άλλα τί λαγό ! Γρογορόπουλον ήταν ού έόμουσ !

- Αμ' ίγώ έφρα ! Νά τόσουσ σάν τρωά ! Μπάμ, μιά κι κάτον ! Μιά κρολιουτομπα έκαμι !...

- Κι' νά δής πού, πάου μιά νά βαροέον τό σκυλι !

- Αμ' ίγώ! από τά ζεοβά τόν είδα !

- Άν έχει δάοκαίε θα φάμι σπόι σπόι τού γίωμα !

- Επόμεον σπό δικό μου !

- Αδύνατον ! Αδύνατον !

- Λαγό έχουμι. Θά μισωνοήσης !

Πάου άσχημον θα τήν ίκλάβον προνοβολήη !

- Αφού έπιμένεις μιτά γροάσ !...

Έτάραβήξαν και οί δύο κρομοροτοί—κρομοροτοί για τό χωριό. Από τό-ρα έγλίφρανε τά δάχνιλιά τους.

- Μιά μαστιγούλα για τήν άρεζι !

- Οδόπους ίλιθιμεντι !

Μιά και δύο σπό σπόι έκαίτα.

- Έφρα ού λαγός ;

Η Παροδία έξεπλήγη.

- Πουός λαγός ;

- Ούο' τού λαγό πού ε' έστειλι !

- Με πού τόν έστειλεις ;

- Με τόν Χαζο - Νικολό τόν Ντάβαρον ! Και τί λαγός ! Θροφτάσι ήτανε !...

Η Παροδία έστανροκολιώταρε.

Τότε ο δάοκαίος κατάλαβε. Είχε άφροσει τόν λαγό τού Νταραβήρα. Άράκασε τό κρηίη του, νά μη κελόση και είπε :

- Άν πρωός' νίε πάροδου, τρώμε τό δικό μου τό λαγό. Ίέ-ζον ένα σιφάδον, πού νά γλίφης τά δάχνιλιά σου.

Άλλα όμοσ στανροκολιώτα κι' έκει.

Ούτε ή δασκάλια είχε λάβε τίποτα.

- Και όμοσ τόν άπέστειλι !

- Ίγώ όμοσ δέν παρόελα τίποτις κι καθουλοκλήριαν !

Τότε και οί δύο ήνόσαν. Ο Ντάβαρος τούς είχε κροσιόγει.

- Α τόν παληάνθρωπο !

μωγγόισαν και τρώεαν στόν Σαραβαλιάν τόν έπενομοτάωχη.

- Ίσχομεθα άκαρτήτοι νά ίλιδώ-σονυμι μήννοι, κατά τού άπατιώδου !

- Τού ληστού !

- Τού λουποδιότου !

- Απλοήν έγκλημα και δή ίε πρου-

Πάου νά πουλήσου ένα λαγό.

Σκυλλι μονάχο ήτανε ο δάσκαλος

μιλέτης!

Κι' έγραψεν ή μήνους.

Σε λίγον καιρόν μιά κλήσις έφρουε τον Ντάβανο ενόπιον του δικαστηρίου ν' απολογηθή διά τή πράξιν. Ένα γαλάζιο χωράκι μιά παρουσασθή εντός τής νομίμου προθεσμίας άλλως κ.τ.λ.

Ο Ντάβανος τά έγρασε.

Νά πής στον δικηγόρον! τού ειπε κάποιος χωριανός.

Ο Ντάβανος έτράβηξε νά πάη στον κ. Τζουτζέ, τού πρώτου δικολάβου τού χωριού.

— Γιά στάσου, ειπεν ο Τζουτζές, μόλις άκουσε την υπόθεσι. Σάν ποιά ανάποδα τά πράγματα. Γιά νά δοίμε, τί λέν και τά χωριά!

Μά τά χωριά, τίποτε τού πειστικό δεν λέγανε.

— Άπελυσία, έφρέλλισ; ο δικολάβος! Σανίδα σωτηρίας, δεν βλέπω πουθενά, παρ'...

— Παρά;

— Παρά ο' εσένα.

— Σ' έμένα;

— Νά. Δεν ον λένε Χαζο—Νικολό; Νά κάρης, τού λοιπόν, τον χαζό και σ', ειδ' άλλως κακό που έπαθες, καίμενε!...

— Αηλαδή;

— Αηλαδή, ήμα σε οωτάρ οι δικασταί σή νά ξίνης τού κεφάλι σου, ν' άνοιγής τού στόμα σου, σάν χάλας και νά μουμυορίζης. Μπουζίε;

— Χού! άλλον τίποιτα!

Έτσι κ' έγρας. Τού δικαστήριο πεισθενε περὶ τής τελείας τού καιηγορουμένου ήλιθιότητος τόν άπηλάξε.

— Έ, βλέπει πώς τά καταφέραμε, τού ειπεν ο δικολάβος, αν και ή υπόθεσις ήταν ποιά στραβή κι' άνόποδη. Έτσι νά κάρης πάντα.

Αίντε τόσα, φέρε τά λεπτά.

Ο Νικολός δεν τού άπήτησε. Άρχισε μουαρά, νά ξίνη τού κεφάλι τον και νά μουμυορίζη. Ο δικηγόρος τού ξανάπε:

— Μωρέ τά λεπτά σού λέω.

— Μιμιμι!

— Βοέ τόν κουτό και μένανε μου κάνεις;...

— Μιμιμι!

— Δεν φταίς εσύ, φταίω εγώ που σε διακάλεγα, τού ειπ' ο δικολάβος βλασημένος και κι' έγρασε μουντζωνοτάς τον.

— Νά!

— Μιμιμι.

Αυτό τού νόημα ήταν ή μόνη άμοιβή τού δικηγόρου. Όπως και αν έζη όμως τού πράγμα, ο Νταβαβήρας και ο Σαλιός ο δάσκαλος, ποτέ για τού κενήρι πειά, δεν ξαναμιμνέσκιζαν!

Κι' αυτό τού ξέροι όλο τού χωριό!...

Σταμ. Σταμ.

ΜΙΚΡΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Ο ΜΟΛΙΕΡΟΣ ΚΑΙ ΟΙ ΑΝΑΓΚΟΙ ΤΟΥ ΛΟΥΔΟΒΙΚΟΥ ΤΟΥ ΙΔ'

Ο Λουδοβίκος Ι΄ος άγαπούσε ποιά τόν Μολιέρο, και δεν έλλειπε ποτέ από τις ποσιμένες τόν έργο τον. Όταν όμως επαίχθηκε ο «Αρχοντοχωριάτης», ο βασιλείς, αν και είχε παρακολουθήσει την παράστασι άπέφνεγε νά καλέση κατόπι τον Μολιέρο, όπως έκανε συνήθως, και νά τού πη την γνώμη τον για τού έργο τον. Ο Μολιέρος στενοχωρηθήτε καίποτε καίποτε γι' αυτό, γιατί και αυτός είχε μεγάλη εκτίμησι στην κρίσι τού Μεγάλου Βασιλέως. Αυτό δέ που έπαρήξεσε κριτής τής στενοχώρια τον ήτο ότι την επομένη, οι άντικοί, νομίζοντας πώς είχε περιπέσει στην δυσμένεια τού βασιλέως, τού έκοψαν τή χωροστασι, και άρχισαν νά διαδιδουν παντού ότι τού έργο ήταν άπαισιον.

Μετά την δεύτερη παράστασι όμως ο Λουδοβίκος εκάλεσε τον Μολιέρο και ενόπιον όλων τού ειπε:

— Δεν σού ειπα τίποτε χθές για τού έργο σου, γιατί δεν ήθελα νά επηρεάσω τοίς ήθοποιους στο παίξιμό τους. Τού έργο σου τού βασίωκο θαυμάσιον, φίλε μου! Νομίζω μάλιστα πώς είντε τού καλλίτερό σου!...

Όταν άκουσαν τά λόγια αυτά τού βασιλέως, οι άντικοί που έως εκείνη τή στιγμή μιλούσαν περιφρονητικά για τόν «Αρχοντοχωριάτη» και τόν συγγραφέα τον, έσπευσαν νά προσποιηθούν τόν Μολιέρο και... νά τού εκφράσουν τού θαυμασμό τους!...

Αυτός όμως αφού ενχαρίστηκε τόν βασιλέα, έπεκλήθη και έγραψε... χωρίς νά τοίς οίξη ούτε μιά ματιά!

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙ

ΛΥΣΣΑ

Ο Έρωσ λυσισαμένος μ' έφίλη ο' σκαμμένος κ' έλυσσαξα κ' έγώ, κι' άπ' την πολλή τή λίσου ώσαν τρελλός, τά ίατα, και νέας κινηγώ. Και όσαι άπαντήσω, εθύης που ταις φίλωσ, λυσισάζουν και γελούν,

και τρέχουν λυσισαμένες κι' έκείνες ή καίμενες τοίς άντρες νά φιλούν. Σοφοί ίατροί, βιάστε, τού πάθος μας προσφάστε, ότ' είν' καταμεσής, κι' αν ίσως κορυφώση και φθάση και άπλώση, λυσισάζετε κ' εσείς.

Αθ. Χριστόπουλος

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΣΤΕΙΑ ΚΑΙ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

Η πρώτη ταραντέλλα στην Αθήνα.

Η πρώτη ταραντέλλα στην Αθήνα ήρθε στα 1868 ή 1870 και καταστράφηκε, στο άντρον τών Νυμφών που ήταν κοντά στο Μέγ. Όλο τού προσωπικό της ήταν μιά οικογένεια από Βοημούς. Όλοι αυτοί άσπικτοί και θηλικόί παίζανε κάτω στην όρχήστρα κι' ένας—ένας, κει περιτροπής», όπως λέγαν τότε άνέβαινε στο «πάλκο».

Η «ταραντέλλα» αυτή άρχισε τις παραστάσεις της, από τού άπόγευμα και τελείωνε τά μεσάνυχτα.

Ίμπερσοσάσις τής ταραντέλλας ήταν ο τότε ζαχαροπλάστις τής έποχής Σκαυλάτος, ο οποίος κι' έπεσε έξω. Κι' έτσι την εκμετάλλευσή τού θιάσου την ανέλαβον οι τότε ιδιοκτήται τού κτήματος, που ήταν τού άντρον τών Νυμφών Λεωνίδας και Λιολής (Γεώργιος) Ντοίνης.

Οι νέοι αυτοί ίμπερσοσάσις φουοσαν πανοβράκια, που ήταν τότε τού ιδιάζον ενόημα τών Αθηναίων. Οι Ντοίνηδες αυτοί Γκαζουοί από την Πλάκα, μιλούσαν Ασβαρίτικα. Έτσι, ενώ τά τραγουδια άπάντο στο πάλκο ήσαν γερμανικά ή γαλλικά, τά προστάγματα τών κερφόδων κ.λ.π. διδόντοσαν σε άβαντική γλώσσα, γιατί οι κερφεζήδες—ίμπερσοσάσις, σχεδόν, δεν έξωαν τά ελληνικά! Και για πετύχει καθαρομοο τών τραπέζιων, είχαν μιά «καλαματό», που την κερμοοσαν από τού οσάρι τους.

Κι' άκουγε κανένας εκεί μέσα:

Ντοουέ—ντοουέ—ντοουέ μιά μιλέλλε ντοουέ—ντοουέ τουζουό...

Ρέ Λιολή, σέλε νά καφέ βαρζό, ε' δέ νάτρε μέτριο, και νά κερφομαλέ ε' δέ νάτρε καφέ με γλωμή.

Μέ αυτά θέλανε νά ποίν:

—Βοέ Γώσηη κάμε ένα καφέ βαρζόν, ένα μέτριο, έναν κερφολέ και έναν καφέ με γάλας.

Άμα δεν έρχότανε με τόν δίσκο ο ίμπερσοσάσις—γχαροσόν, λημομοοσε ποός ήταν ο γινικός καφέ και ποός ο μέτριο; και για νά τού βοή... βοητοίσε τού δαχτυλό τον μέσα στοίς κερφέδες και δοκιμάζε!...

Ο κ. Κορινιάς κ' ή θέσις του.

Ο πόνην όπονογής τών Οικονομικών, κ. Κορινιάς, καθώς είνε γνωστόν, ήταν ένα φτωγό παιδί, που πρωτάρχισε την κερφέρα τον σε μικρός υπάλληλος στο όπονογετό τών Οικονομικών.

Ο μακαρίτης ο Γρανίτας, διηρείτο τού έξης για αυτόν: Σάν προποθήσκιζαν και πήρε τον πρώτο μισό τον, πήγε νά φωτογραφηθή. Πήρε λοιπόν μιά μπόζα μοναζός τον, έμπασε στη φωτογραφική τή μηχανή και έκτεομισε τον φωτογράφο νά τον άποθανάτιση.

—Μέ αυτή τή θέσι, που πήρατε, τού λέει ο φωτογράφος, δεν θα μπορέσω νά σάς φωτογραφησω καλά.

—Τι νά κάμω; άπήτησε εκείνος, δεν ειχα τού μέσο νά διοσιωθό σε άνώτερον.

—Δεν έννοώ αυτό. Νά τοποθετηθήτε καλλίτερα.

—Κ' εγώ ζητάω νά με τοποθετήσουνε καλλίτερα, νά ίδοίμε όμως αν θα τού επιτύχο.

—Καλέ, μην κάθεστε έτσι!

—Έγινε σου και δεν κάθονμε. Όλη μέρα γροίζω και έβαλα σ' ένέργεια όσα μέσα μποροοσα!...

Κριτική θεατρική με...πενταροδεκάρες.

Την έποχη εκείνη, που γράφομε παραπάνω, όταν οι θεαταί, ήθελαν ν' άποδοκιμάσουν καμιά σαντέξα στη ταραντέλλα, ή κανένα ήθοποιό στο θέατρο, πετοοσαν στο πάλκο πενταροδεκάρες.

Τούτο, για την έποχη εκείνη ήταν βραιά και ποσοβολή μεγάλη.

Έπειτα, με τού καιρό, ή άποδοκιμασία αυτή, έξελείχθηκε στον δίσκο, που έβριζαν ή σαντέξες και τά διαλέκτιμα και στο πενταρολόγημα τών κερφόδων θεατρον.

Τά γινκόματα τής έποχής εκείνης ήσαν τά «τοίγωνα», ο «όσολάβος» (είδος μυθολάτων), τά «κορκετά» και τού ζαχαρομένο...παράστασο.

Ρόζες δηλαδή καλαμποκιδόν, όπου τις βορίζαν, τις πισπαίζαν με ζάχαρη και τις σερβίζιζαν.

Τότε δινότανε και μύνοα, αλλά σε μοτιτίες.

Γενικός προμηθευτής τής μπόζας, στην Αθήνα τότε, ήταν μιά άσπικτολή, Α μ α λ ι α, τού όνομα ή όποια είχε και χειμωπιάτικο καφέ—σαντέξ, άπέναντι τής Βουλής, όπου είνε τόσα τού ξεροδοξότ ο «Αβέρωφ».

Μπακάλης ίμπερσοσάσις

Αφού ειπαμε για ίμπερσοσάσις ταραντέλλας, άς αναφέρουμε και κάποιον μπακάλη τής παλαιάς άγοράς, που καταγότανε από την Αίγνα, και ο όποιος έφρανε από τού έξωτερικό σοροδέλλες τού βασιλείου. . . και τραγοιδίστοες!

Ο μπακάλης αυτός, κατόπι, έξελείχθηκε σε ίμπερσοσάσις σοβαρής όπρεας, γιατί έφρασε στην Αθήνα κατόπι και την περιφέρηο ενήφρονο Βιβιάν, τής όποίας τού τέλος ήταν τόσο τραγικό.

Αυτός σ' ένα πίνακα που ειχε στο μαγαζί του, έγραφε άνακατωτά την παραγγελία καλλιτεργών που έκανε στην Ενώπιη και τά βερσειδιά που τού χρωστάσαν.

Έβλεπε, δηλαδή κανείς:

Μπακατοούλας, 3. —

Σκάλα τού Μιλάνου, 2. —

Αηλαδή ο Μπακατοούλας τού χρωστάει τρεις «πότρες» κροσά και από τή σκάλα τού Μιλάνου, περιμένει δύο κοστίτες για την όπερα...

Ο βιβλιοφάγος.